

Csongor Andrea

BLOKÁD

2020-02-06 | VERS

Csokoládét meg tetűirtót vittünk Erdélybe,
megkaptuk a szociológia tanszék buszát,
átlagos főiskolás lánynak tűntem, frufrusan, pöttyös hajsállal.
Anyám halála után történt, már szabad voltam.
Hajnalban indultunk,
a tejfölszöke, langaléta Csaba mellé ültem,
még el tudtuk hagyni a budai hídfőt.

A kereszteződésekben később felállt a zárlat,
a forgalom fokozatosan lebénult.
A haladáshoz szükséges erőt szolgáltató folyadék
– mondta talányosan a rádió,
a benzin ára engem nem érdekelt.
Már piacgazdasági vívmány, kereskedelmi csatorna szólt,
hogy a Lánchídnál felálltak a rohamrendőrök,
tűzparancsra várnak, szemben velük a blokád.
Para bailar la bamba – dalolt a rádió,
és a sofőrünk lehajtott a kukoricaföldre, úgy került.
Pár hetes házasság volt,
a lezárt határnál boldogan visszafordult velünk.
A szovjet csapatokat előzékenyen hagyták kivonulni,
meg a kisgyerekeket is engedték,
de tarka taxik álltak minden csomóponton,
estére már hosszú kamionok fordultak keresztbe.
Gondolat sem suhant át.
Mindenért a felsővezeték a hibás!
– sivította egy néni, tekintetét az ég felé fordítva,
és a szőke, hórihorgas Csaba
az ölembe hajtva fejét, elaludt. Így jutottunk vissza.
A hosszú pályák addigra mind rövidre zárultak,
a perspektíva eltorzult. Korcs korlátok mindenütt.
Gyalog, egyedül sétáltam át a csendes Árpád hídon,
világtól elzárva. Könnyű és áttetszően tiszta volt a levegő.
Láttam anyám agyában a készenléetet,
a fékezés igyekezetét, a nyugós pörgést, az őrpontokat,
és a teljes zárlatot. Ott, a hídfőnél.
Működés közben láttam a veszteglés kínját,
a „haladást biztosító erő” torlaszát.
Lám, megeshet ilyen még új társadalomban is.

kép | Mónos Gábor / MTI